

РЕШЕНИЕ

№ 785

гр. Перник, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря Цветелина Ч. Малинова
като разгледа докладваното от Борислава П. Борисова-Здравкова Гражданско
дело № 20211720102317 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявен от АС. КР. Р., ЕГН *****, с
адрес: гр. *****, чрез адв. В.Н., срещу „Моят кредит“ ЕООД, ЕИК 203939675, със седалище
и адрес на управление: гр. *****, иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД да бъде
осъден ответникът да заплати на ищеца сумата 283,82 лв., представляваща недължимо
получена сума по Договор за паричен заем № 40379/23.11.2020 г., ведно със законната лихва
от датата на подаване на исковата молба – 19.05.2021 г., до окончателното ѝ изплащане
/съобразно допуснатото изменение на иска с протоколно определение от 15.06.2021 г./.

В исковата молба се излага, че на 23.11.2020 г. страните сключили договор за заем №
40379, по силата на който ответникът предоставил на ищеца сумата 400,00 лв. със
задължение за връщането ѝ в срок от 5 месеца на 5 погасителни вноски при фиксиран
лихвен процент 39,98%, като общата сума, подлежаща на връщане е 440,85 лв. и ГПР
43,62%. Сочи се, че съгласно договора заемателят се задължил в срок от 3 дни след
сключването му да осигури действието на трето физическо лице, изразяващо се в поемане
на солидарно задължение в полза на заемотателя за връщането на всички дължими
погасителни вноски, лихви, разходи и неустойки, което трябва да отговаря на посочените в
договора изисквания. Твърди, че договорът за потребителски кредит е нищожен, на
основание чл. 22 ЗПК, вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД, тъй като противоречи на императивни правила,
вр. чл. 10, ал. 1 ЗПК, тъй като не е спазена предписаната от закона форма, вр. чл. 11, ал. 1, т.
10, вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е налице съществен елемент от неговото съдържание, а
именно ГПР. Сочи, че ГПР в договора е грешно посочен като в случай, че разходите за

неустойка бъдат включени в него, правилният би бил в размер 170,29%, който противоречи на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Счита, че с уговорената неустойка се заобикаля разпоредбата на чл. 33, ал. 1 ЗПК. Твърди, че договорът е нищожен, тъй като клаузата за възнаградителна лихва поради противоречие с добрите нрави. Навежда доводи, че клаузите на договора не са формулирани по ясен и недвусмислен начин. В случай, че договора бъде приет за валиден, сочи, че същият е унищожаем на основание чл. 33, ал. 1 ЗЗД като сключен поради крайна нужда и явно неизгодни условия. Твърди, че е превела на ответното дружество сума в общ размер 553,82 лв., поради което същото е получило без основание разликата между платеното - 553,82 лв., и предоставената главница по договора – 400,00 лв. По изложените съображения, моли за уважаване на предявения иск, ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба в съда и за присъждане на разноските за производството.

В срока за отговор ответникът е оспорил иска като неоснователен по съображения, че сключеният между страните договор за паричен заем не противоречи на императивните разпоредби на закона и добрите нрави и не заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК. По изложените съображения моли за отхвърляне на предявените искове и присъждане на сторените разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищцовата страна, в случай, че надхвърля предвидения в Наредба № 1/09.07.2004 г. минимум.

Съдът, след като прецени доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Безспорно е, което е обявено и с доклада по делото, че страните са сключили договор за паричен заем № 40379/23.11.2020 г.

От приложения по делото договор за паричен заем № 40379/23.11.2020 г. се установява, че съгласно постигнатите между страните уговорки, договорът е сключен за сума в размер на 204,52 евро, подлежаща на връщане за срок от 5 месеца, при 5 погасителни вноски, всяка от по 45,08 евро /88,17 лв./, с общ размер на всички плащания 225,40 евро /440,85 лв./, с фиксиран лихвен процент по заема от 39,98 %, и ГПР от 43,62 %, като според инкорпорирания в договора погасителен план първата погасителна вноска е на 23.12.2020 г., а последната на 23.04.2021 г.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от договора заемателят се задължава в срок до три дни, считано от датата на сключване на договора да осигури действието на трето физическо лице, изразяващо се в поемане на солидно задължение в полза на заемотателя за връщане на всички дължими погасителни вноски, лихви, разходи и неустойки. Според ал. 2 на същата клауза от договора, третото лице /поръчител, солидарен длъжник/ следва да посети някои от търговските обекти на заемотателя в страната и да сключи с последния изричен договор за встъпване в дълг /договор за поръчителство/, с който да се задължи солидарно да отговаря заедно със заемателя за връщане на всички дължими суми по договора. Със сключването на посочения договор задължението на заемателя съгласно този член се смята за изпълнено. Ал. 3 предвижда, че третото лице /поръчител/ подлежи на предварителна проверка от страна

на заемотателя с оглед на неговата възможност да поеме посочения солидарен дълг. Страните се договарят, че третото лице – поръчител следва да отговаря кумулативно на минимум следните условия: 1. Да бъде дееспособно физическо лице; 2. навършена възраст 25 г.; 3. Минимален осигурителен брутен доход през последните 6 месеца, предхождащи сключването на договора 1500,00 лв. на месец; 4. Валидно трудово правоотношение от поне 6 календарни месеца преди сключването на договора; 5. Стабилна кредитна история; 6. Предложеният поръчител не е активен потребител по заемните продукти на дружеството и/или не е поръчител по друг активен паричен заем, предоставен от заемотателя/.

Съгласно чл. 12, ал. 4 от договора в случай, че заемателят в определеният срок не изпълни задължението си по чл. 12, ал. 1, за когото да са изпълнени условията по чл. 12, ал. 3, дължи на заемотателя неустойка в размер на 124,23 евро /242,97 лв./.

По делото е приет Договор за предоставяне на допълнителни услуги във връзка със сключен договор за паричен заем № 40379/23.11.2020 г., съгласно чл. 4 от който страните се съгласяват, че ответникът предоставя на ищеца услугите „избягване на предсрочна изискуемост“ и „възможна промяна на погасителен план“, съпътстващи правата и задълженията му във връзка със сключения договор за заем.

Чл. 5, ал. 1 от договора предвижда, че под допълнителна услуга „избягване на предсрочна изискуемост“ страните се съгласяват да разбират възможността на ползващия услугата за всеки тридесетдневен период от срока на действие на договора за заем да забави заплащането на една от падежиралите погасителни вноски с 30 календарни дни без да настъпва юридическия факт на предсрочна изискуемост на цялата оставаща изискуема сума по договора за заем. Заемателят има право да ползва правото си по тази алинея до 7 пъти през целия срок на действие на договора за заем. В случай, че през даден тридесетдневен период са налични повече от една погасителна вноска, забавени с повече от 30 календарни дни, която и да е от тях или една и съща погасителна вноска е забавена с нов период от 30 календарни дни, ползващият услугата дължи заплащането на цената, определена в ал. 4 от този член, умножена по броя на забавените вноски. В случай, че ползващият услугата упражни правото си по този член съгласно установения ред, страните се съгласяват, че за този конкретен случай чл. 15 от договора за заем няма да се прилага /ал. 2/. Страните се съгласяват, че ползващият услугата изразява волята си да се ползва от същата с факта на настъпване на съответната забава по дадена вноска без да е необходимо изрично обективизирано волеизявление. Съгласно чл. 5, ал. 4 ползващият услугата дължи заплащането на цена за използването на допълнителната услуга по този договор. За всеки 30 дневен период, през който има погасителна вноска, чието плащане е забавено с повече от 30 календарни дни, ползващият услугата дължи на дружеството заплащането на 10 лв., но не повече от 70 лв. за целия срок на договора за заем. Дължимата цена по ал. 1 автоматично се начислява към общия размер на дължимото по договора за заем и се заплаща заедно със следващата погасителна вноска по паричния заем. В случай, че ползващият услугата не забави нито една от погасителните вноски по паричния заем с повече от 30 календарни дни, същият не дължи каквато и да било цена за допълнителната услуга „избягване на

предсрочна изискуемост“.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от договора за предоставяне на допълнителни услуги под допълнителна услуга „Възможна промяна на погасителен план“ страните се съгласяват да разбират възможността ползващият услугите да изрази желанието си да бъдат променени падежните дати на погасителните вноски съгласно първоначално договореното между страните в индивидуалния договор за паричен заем и приложенията към него, като ползващият услугите има право да инициира промяна /предоговаряне/ на падежните дати по своя паричен заем, единствено при кумулативното наличие на посочените в договора обстоятелства и при заплащане на посочените в договора разходи на заемодателя.

От приетите по делото разписки се установява, че ищецът е внесъл по сметка на „Моят Кредит“ ЕООД с основание „вноска по кредит АС. КР. Р.“, както следва: разписка № 0300012253282497/06.01.2021 г. - сумата 137,00 лв., разписка № 0300012432641233/02.02.2021 г. - сумата 50,00 лв., разписка № 0300012441586247/04.02.2021 г. - сумата 7,00 лв.

Приета е разписка от 22.02.2021 г., съгласно която ищецът е предал на Р.Г.А. в качеството ѝ на изпълнител по договор за Поръчка и сътрудничество с „Моят кредит“ ЕООД сумата 269,82 лв. във връзка с вноска по кредит № 40379/23.11.2020 г., като плащането на вноската се счита извършено в момента на постъпване на сумата по банковата сметка на дружеството.

С вх.рег. № 11439/03.06.2022 г. по делото е постъпило писмо от „Изипей“ АД, с приложена справка табличен вид за извършени плащания от ищеца в полза на „Моят Кредит“ ЕООД за периода 23.11.2020 г. – 02.06.2022 г., без удостоверяване по кой договор за кредит са извършени преводите.

От заключението на приетата и неоспорена съдебно-счетоводна експертиза, се установява, че съгласно приложените по делото разписки за платени суми чрез “Easy pay” платената от ищеца в полза на ответника сума е 553,82 лв. Съгласно справка за платени суми, предоставена от ответника, до 22.02.2021 г. ищцата му е заплатила общо 683,82 лв., с която изцяло са погасени вземанията по погасителен план за сумата 400,00 лв. – главница, сумата 40,85 лв. – договорна лихва и сумата 242,97 лв. – неустойка. По отношение на ГПР, вещото лице е изчислило, че ГПР при заем от 204,52 евро, при годишна лихва от 39,98 %, издължен за 3 месеца, при платени 40,85 лв. – възнаградителна лихва, и 242,97 лв. е 886,749 %. Съгласно чл. 19 ЗПК ГПР, изчислен в размер на 48,179 %, не надвишава петкратния размер на законната лихва за просрочени задължения. В случай, че извършените плащания бъдат отнесени за погасяване само на главницата, възнаградителната лихва и законната лихва за забава по договора, без да се вземат предвид други задължения по договора, с платената сума се погасяват вземанията за главница в размер на 400,00 лв., договорна лихва в размер на 40,85 лв. и надплатена е сумата 242,97 лв., а в случай, че извършените плащания бъдат отнесени за погасяване само на задълженията за главница и законна лихва за забава, надплатената сума е 283,82 лв.

Съдът кредитира заключението на вещото лице, като обективно и компетентно дадено.

Ищецът не е оспорил заключението и доколкото предмет на делото е платена без основание сума по конкретен договор за кредит, съдът приема, че общият размер на платената сума в полза на ответника по договор с № 40379/23.11.2020 г. е установеният от заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза от 683,82 лв.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл. 55, ал. 1, пр.1 от ЗЗД

В тази връзка ответникът твърди, че правното основание на което е получил процесната сума е сключеният с ищцата договор за кредит, чиято действителност ищцата оспорва.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне.

Предвид правата и задълженията на страните по сключения договор, следва, че вземанията произтичат от договор за потребителски кредит, поради което съдът е длъжен служебно да извърши проверка за съответствие на неговите клаузи с императивните разпоредби на Закона за потребителския кредит и Закона за защита на потребителите.

От съдържанието на сключения договор съдът прави извод, че отговаря на изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 от ЗПК, поради което приема, че между страните по делото е възникнало валидно облигационно правоотношение по договор за потребителски кредит, по силата на който ответникът се е задължил в качеството на заемотател да предостави на ищеца в качеството на заемополучател сумата 204,52 евро със задължение за връщането ѝ на 5 месечни вноски заедно с възнаграждение в размер 39,98 % годишен лихвен процент.

По делото е безспорно, че ответникът е предоставил на ищцата сума в размер на 400,00 лв., с което е изпълнил задължението си по договора, като съгласно погасителния план същата подлежи на връщане с възнаграждение в общ размер 40,85 лв.

Съдът намира за неоснователни доводите на ищцата, че процесният договор за кредит не отговаря на изискванията на ЗПК за действителност, съобразно чл.22 от ЗПК, тъй като е сключен в писмена форма, при спазване на чл. 11, ал. 1, т. 7, т. 9, т. 11 от ЗПК. В него са посочени индивидуализиращите данни за страните, размера на получената сума, общият размер, който потребителят следва да върне, лихвения процент, размерът, броят, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски.

Спазено е изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПП за посочване в договора на годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към

момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Съобразно разпоредите на ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно приложение № 1 към ЗПК, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания. Няма нарушение на императивната норма на закона, тъй като същата не изисква в договора да бъде посочен математическият алгоритъм, по който се изчислява ГПР. Това е така, защото в рамките на Европейския съюз, в това число и в България има нормативно предвидени две математически формули за изчислението на ГПР (т.1 и т.2 от Приложение № 1 към ЗПК), които единствено могат да се прилагат за изчислението на ГПР. Страните нито могат да прилагат друга математическа формула за изчислението на ГПР, нито са длъжни да възпроизвеждат в договорите си горните две формули. От друга страна чл.11, ал. 1, т.10 от ЗПК не предвижда в договора за потребителски кредит изрично и изчерпателно да бъдат изброени всички разходи, включвани в ГПР, а единствено да се посочат допусканията, използвани при изчисляване на ГПР.

Терминът „допускания“ се използва в смисъл на предвиждания за бъдещето, а не в смисъл на разходи, част от ГПР. Тези допускания или предвиждания са изчерпателно изброени както в чл.19 от Директива 2008/48 на Европейския Парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити, така и в издадения в нейно изпълнение ЗПК и по-точно в точка 3 от Приложение № 1 към чл.19, ал.2 от ЗПК.

Допусканията се делят на две групи: първата група са базови допускания (чл.19, т.3 и т.4 от Директива 2008/48 и т. 3 букви "а" и "б" Приложение № 1 към ЗПК) и допълнителни допускания (чл.19, т.5 от Директива 2008/48 и т. 3 букви - в, г, д, е, ж, з, и, к, л, м към ЗПК).

Първата група допускания биха имали значение за всеки вид потребителски кредит, докато допълнителните допускания касаят определени видове кредити, като револвиращ кредит, овърдрафт или договор за кредит с неопределен срок, чиято легална дефиниция е дадена в буква "ж" на приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК. При посочените в тази разпоредба кредити, за да може да се изчисли и посочи един точен процент на ГПР при сключване на договора, се налага да се правят допускания за бъдещето, за да се изчисли ГПР като една - единствена ставка с точност поне един знак след десетичната запетая (т.2, б. "г" от Приложение № 1 към ЗПК), което е детайлно разяснено в решение на СЕС C-290/19 г.

В настоящия случай е приложимо единствено първото базово допускане по т. 3, буква "а" на приложение № 1, а именно да се допусне, че договорът ще е валиден за срока, за който е бил сключен, и кредиторът и потребителят ще изпълняват своите задължения в съответствие с условията и сроковете по договора. Второто базово допускане касае уговорени променливи лихвени проценти, а в процесния договор лихвеният процент е

фиксиран и подобни допускания са неприложими. Допълнителните допускания също не са приложими, защото касаят хипотези на горепосочените видове потребителски кредити, какъвто настоящият не е.

В горния смисъл, и доколкото в случая приложимо е единствено първото базово допускане по т. 3, буква "а" на приложение № 1 към ЗПК, което е императивно посочено в закона и се прилага за всеки един договор за потребителски кредит, неговото непосочване само по себе си не е от естество да обоснове недействителност на клаузата, уреждаща ГПР.

Смисълът на закона е кредитополучателят да се запознае предварително с размера на сумата, която ще върне под формата на ГПР, което изискване в случая е изпълнено. С оглед на това съдът намира, че не е налице твърдяната недействителност на договора на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

От заключението на ССЕ, се установява, че изчисления ГПР е 48,179 %, който размер не надвишава петкратния размер на законната лихва за просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, съгласно чл. 19, ал. 4 ЗПП. Относно довода, че ГПР е неправилно изчислен, тъй като не е включена неустойката за неизпълнение на задължението за предоставяне на поръчителство, в който случай би било нарушено императивното правило на закона, следва да се отбележи, че посочената неустойка представлява санкция за неизпълнение на задължение по договора, а не разход по сключването му по смисъла на чл. 19, ал. 1 ЗПК. С оглед изложеното съдът приема, че не е нарушена предвидената забрана.

Предвид размера на уговорената лихва - 39,98 %, неоснователен е и доводът на ищеца, че клаузата за възнаградителна лихва противоречи на добрите нрави и има за последица нищожност на сключения договор.

Видно от съдържанието на чл. 7, т. 3 от договора, че е уредено правото на заемателя да се откаже от договора в 14-дневен срок от сключването му без да дължи обезщетение или неустойка и без да посочва причина, чрез уведомление до заемотателя, направено на хартиен или друг траен носител. С оглед изложеното, съдът намира, че не е налице нарушение на императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 20 от ЗПП, а направеното в тази връзка възражение е неоснователно.

Относно твърдението, че договорът за потребителски кредит е унищожаем като сключен при крайна нужда и явно неизгодни условия, съдът намира следното: Правото да се иска унищожаване на договора се упражнява с конститутивен иск, а като възражение може да бъде заявено само от ответника, когато насрещната страна търси по съдебен ред реализация на субективното си право, произтичащо от нея. В случая ищецът, не е предявил иск за унищожаване на договора, поради което е недопустимо разглеждане на сочените пороци, заявени под формата на възражение.

По изложените по-горе съображения съдът намира, че договорът за заем е валиден и ищецът дължи връщане на заетата сума 400,00 лв. заедно с уговорената възнаградителна лихва, която според погасителния план е в общ размер 40,85 лв., т.е. общо сумата 440,85 лв.

Относно дължимостта на неустойката, уговорена в чл. 12, ал. 4 от договора, съдът намира следното:

С т. 3 на ТР № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2009 г., ОСТК е дадено задължително тълкуване, че условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции (обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции), както и от принципа за справедливост в гражданските и търговски правоотношения. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора и в частност да уговорят неустойка е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави. Преценката за нищожност се извършва в зависимост от специфичните за всеки конкретен случай факти и обстоятелства, при съобразяване на примерно посочени критерии, като естеството и размер на обезпеченото с неустойката задължение, обезпечение на поетото задължение с други, различни от неустойката правни способи, вида на самата уговорена неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена, съотношението между размера на неустойката и очакваните за кредитора вреди от неизпълнението /решение № 107/25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 818/2009 г., II т. о. /.

В случая в чл. 12, ал. 1 от договора страните са уговорили клауза за задължаване на заемателя да осигури обезпечение на заемодателя, като в чл. 12, ал. 4 при неизпълнение на това задължение в тридневен срок от сключването на договора са предвидили неустойка във фиксиран размер от 124,23 евро с легова равностойност 242,97 лв. Макар и да е уговорена като санкционна, доколкото се дължи при неизпълнение на договорно задължение, неустойката води до скрито оскъпяване на кредита с приблизително 50% от заетата сума. Видно от разпоредбата на чл. 12, ал. 6, още със сключването на договора, страните са уговорили, че неустойката ще се изплаща разсрочено, съгласно погасителния план, заедно с дължимите погасителни вноски. Това навежда на извода, че предвидената неустойка за неизпълнение на договорното задължение представлява по съществото си е добавък към възнаградителната лихва и в този смисъл би представлявала сигурна печалба за заемодателя, която печалба би увеличила стойността на договора. Основната цел на така уговорената неустоечна клауза е да доведе до неоснователно обогатяване на заемодателя за сметка на заемателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума допълнително със сума почти равна на предоставената главница.

На следващо място, така, както е уговорена, неустойката е предназначена да санкционира заемателя за виновното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Задължението за обезпечаване на главното задължение има вторичен характер и неизпълнението му не рефлектира пряко върху същинското задължение за погасяване на договора за паричен заем, съобразно договора и общите условия. Непредоставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди за кредитора, който би следвало да прецени възможностите на заемателя да предостави обезпечение и риска по предоставянето на заем към датата на сключването на договора с оглед на индивидуалното

договаряне на договорните условия.

От друга страна, съдът намира, че предвиденото за заемателя задължение в чл. 12, ал. 4 от договора за представяне на обезпечение е трудно изпълнимо, предвид многобройните изисквания, на които трябва да отговаря поръчителя, посочени в чл. 12, ал. 3, т. 1 до 6.

Следователно уговорената по този начин неустойка за обезщетяване неизпълнението на договорно задължение излиза извън по-горе очертаните функции на неустойката, създава условия за неоснователно обогатяване на предоставящия заемната сума и нарушава принципа за справедливост. Тази клауза предвижда неоправдано разместване на имуществени права, при което едно лице очевидно търпи значителна загуба, а друго се обогатява, заобикаляйки императивни разпоредби на закона, несъвместимо с общоприетите житейски норми за справедливост и добросъвестност. По изложените съображения, съдът приема, че клаузата на чл. 12, ал. 4 от договора, задължаваща потребителя при неизпълнението на договора да заплати необосновано висока неустойка, е нищожна поради противоречие с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, пр. трето ЗЗД /в този смисъл е константната практика на ВКС – например Решение № 110/21.07.2016 г. по т. д. № 1226/2015 г., ВКС, I т. о., Решение № 193/09.05.2016 г. по т. д. № 2659/2014 г., ВКС, I т. о. и Решение № 219/09.05.2016 г. по т. д. № 203/2015 г., ВКС, I т. о./. По изложените съображения, съдът прави извод, че платената на това основание сума е недължима от потребителя.

От заключението на вещото лице се установява, че според извършените в счетоводството на ответника удостоверения, ищецът му е заплатил сумата 683,82 лв. Следователно сумата в размер на 242,97 лв., представляваща разлика между платената сума 683,82 лв. и дължимата по договора главница и възнаградителна лихва в общ размер 440,85 лв., е получена без основание от ответника и подлежи на връщане.

Предвид изложеното, съдът достига до извод, че предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен за сумата 242,97 лв., а за разликата над сумата 242,97 лв. до пълния предявен размер 283,82 лв. /съобразно допуснатото изменение на иска в проведеното на 15.06.2022 г. открито съдебно заседание/ искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Като законна последица от предявяването на иска, следва да бъде уважено и искането за присъждане на законна лихва върху уважената част от иска, считано от датата на исковата молба до изплащане на вземането.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК право на разноски се поражда за двете страни, за ищеца – съразмерно на уважената част на иска, а за ответника – на отхвърлената.

Съгласно представения списък, съдът приема, че ищецът е сторил разноски в размер на сумата 50,00 лв. за държавна такса и сумата 250,00 лв. - депозит за вещо лице, от която съразмерно на уважената част на иска, следва да му бъде присъдена сумата 256,82 лв.

На основание чл. 38, ал. 2 от ЗАДв. в полза на адв. Ч. следва да бъде присъдено

адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ, определено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения в размер на 300,00 лв.

Ответникът претендира присъждане на адвокатско възнаграждение в размер 300,00 лв., платено в брой съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие /л. 82/. С оглед изложеното, съразмерно на отхвърлената част на иска, на ответника следва да бъде присъдена сумата 43,18 лв.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Моят кредит“ ЕООД, ЕИК 203939675, със седалище и адрес на управление: гр. *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на АС. КР. Р., с ЕГН ***** и адрес: гр. *****, **сумата 242,97 лв.** /двеста четиридесет и два лева и деветдесет и седем стотинки/, представляваща недължимо получена сума по Договор за паричен заем № 40379/23.11.2020 г., **ведно със законната лихва** от датата на подаване на исковата молба – 19.05.2021 г., до окончателното ѝ изплащане, на основание **чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над **242,97 лв.** до предявения размер **283,82 лв.** като неоснователен.

ОСЪЖДА „Моят кредит“ ЕООД, ЕИК 203939675, със седалище и адрес на управление: гр. *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на АС. КР. Р., с ЕГН ***** и адрес: гр. *****, **сумата 256,82 лв.** /двеста петдесет и шест лева и осемдесет и две стотинки/ - разноски за производството по делото, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА АС. КР. Р., с ЕГН ***** и адрес: гр. *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Моят кредит“ ЕООД, ЕИК 203939675, със седалище и адрес на управление: гр. София, жк. „Люлин“ № 7, бул. „Царица Йоана“ 29, **сумата 43,18 лв.** /четиридесет и три лева и осемнадесет стотинки/ - разноски за производството по делото, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

ОСЪЖДА „Моят кредит“ ЕООД, ЕИК 203939675, със седалище и адрес на управление: гр. *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Г.Г. Ч., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. *****, **сумата 300,00 лв.** /триста лева/ - адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАДв.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____